

1837

מדינת ישראל
הכנסת

ש.פ.

פרוטוקול מס. 35 / ב'

מישיבת ועדת השירותים הציבוריים, שהתקיימה
ביום ב', ג' בתמוז תשי"ז - 2.7.57, בשעה 9.00.

נכחו - חברי הוועדה:

- מ. ארם - היו"ר
- ב"צ הרמל
- ח. יהודה
- ש. יוניצ'סן
- י. כמיס
- ש. כפרי
- י. ניצני
- ד. נצר
- ר. צברי

מוזמנים:

- ד"ר מאיר - מטעם משרד הבריאות
- מר דגן -
- מר נאמן - מ"ם היועץ המשפטי של משרד הבריאות.
- מר רוזנטל - מטעם משרד המשפטים.

- מר קודנילו יוסף
 - מר קוירנהוילד בדנרד
 - מר פייט סטואל
 - מר וינקלר בלה
 - מר הנדס זאב
- מסלחת מרפאי שיניים מהעולים החדשים

מר קרונבולד - עורך-דין.

הצעת חוק מטעם חברי הכנסת לתיקון
פקודת מרפאי השיניים.

סדר-היום:

- - - - -

אני פותח את הישיבה.
אנו נשמע את מסלחת מרפאי השיניים.

היו"ר מ. ארם:

סר קורנילון:

(היו"ר מ. ארם מתרגם את דבריו מאידיש)

הנני עולה חדש. כבר מזמן רצינו לעלות
ארצה, אבל לא יכולנו, עד אשר בא גל העליה הגדול ואז קבלנו את ההיתר
לעלות. הקונסוליה בפולניה ענתה לשאלתנו אם נוכל לעבוד במקצוענו,
כי יש לנו כל הזכות לעבוד במקצוענו זה בארץ.

אנו נתקלים בקשיים מרובים, בסידור הילדים,
בשיכון ועוד.

פנינו לקופת-חולים על מנת להתקבל לעבודה,
הם סירבו, ראשית מפני שאין להם מקום למרפאי שיניים, ושנית בגלל שאין לנו
רשיון לכך.

אנחנו הגשנו בקשה למשרד הבריאות לקבלת
רשיון, הם ענו לנו כי לפי החוק לא נוכל לעבוד כמרפאי שיניים. בשארנו
עכשיו ללא שום אפשרות של סידור, ואנחנו תוהים מה לעשות, הרי לכולנו
יש תעודות ומסמכים על כך. בפולניה היינו מסודרים כל כך טוב,
והנה, דוקא כאן, בארץ, איננו יכולים להתמודד.

אלה שחוקקו את החוק של מרפאי השיניים
ודאי לא ידעו שיבואו מרפאי שיניים בעליה הזו.

אנו פונים אליכם - ומבקשים אתכם שתחולת
החוק תימסך גם לגבינו ולגבי כל אלה אשר יבואו עוד ארצה.

עבדנו בפולניה כרופאי שיניים.
למדנו והשתלמנו במקצוע זה, זו הייתה התחייבותנו להשתלם בקורסים שונים.
היינו צריכים לבקר בקליניקות וכו'. והנה, כאן, אנו נתונים
במצב רע מאד, עד כדי יאוש. הנה, אחד מחברינו התאבד משום שלא נתנו לו
רשיון. ישנם עוד רבים מבינינו המתהלכים כמסורפים, הם אינם מסודרים,
הם חוששים פן יתנגשו עם החוק והם ייפכו לאלמנט פלילי.

הרי כל אחד בונה את הארץ לפי דרכו הוא.
הסנדלר, החייט, ועוד - כולם עובדים. היינו רוצים שגם מרפאי
השיניים יעבדו.

אנחנו מבקשים שיינתן לנו הרשיון על מנת
שנסתדר לטובתנו ולטובת הכלל.

(סר דגן מתרגם את דבריו מפולנית).

סר פייט:

כאנו ארצה מתוך התלהבות ומתוך נכונות
לעבוד. היכינו 10 שנים עד אשר קבלנו את הרשיון. עלינו ארצה עם
ילדינו, רבים מאתנו היו במחנות ריכוז. התהלכנו כצללים. הייתה לנו
תקוה להישאר בחיים, והתקוה הזו היא שנתנה לנו כוח, ואף אחד מאתנו
לא איבד עצמו לדעת, מסום שהראקיווה שיבוא יום והמצב ישתנה. והנה,
כשבאנו ארצה, ארצנו, התאכזבנו. לדוגמה, החבר שלנו אשר איבד עצמו
לדעת. זהו סקרה מזעזע.

אנחנו רואים את המאבק, ואנו אף רואים כי
הוא מתנהל ע"י מרפאי השיניים נגדנו. הם חוששים מפני התחרות,
אם כי אין לענין זה שום יסוד. אנו מהווים רק אחוז קטן בין העולים
החדשים שבאו. הרי באו יחד אתנו גם הקלינטים-הפצינטים שלנו.

בארצות מוצאנו התחוללה אנטישמיות, ובכל זאת העניקו לנו מעודות, ואחד החברים שלנו קבל תעודה שמציינת את טיב עבודתו, כמו כן קבל הוא את הצטיינות של פולין, והוא שוחרר מעבודתו לרגל עלייתו ארצה.

יש הבדל אחד בין הארצות האנטישמיות לבין ישראל: שם נחנו לנו חנאי קיום בטבע, למרות ידענו כי צפויים לנו ימים רעים, יום יבוא ותבוא עלינו כליה. אולם, בארץ, לא ידענו שתבוא עלינו כליה כזו (הכוונה, כנראה, לחבר שהתאבד).

לדידנו, צריכה ישראל לשמט מופת, לצדק וליוסר. אך הנה, אנחנו נחונים על סף יאוס. באנו עם ילדינו. איננו רוצים לומר להם את האמת ביחס לישראל. בעוד שנים מספר, ילדינו יצטרכו להיות מגוייסים לצה"ל.

תקוותנו היא, שוועדת הסירותים תפסוק דין צדק לגבינו. שיינתן לנו היתר-עבודה, אנו נעבוד ובטיה כאן עד סוף ימינו.

מר וינקלר: (ד"ר מאיר מחרגם דבריו מהונגריה).

אני מברך את חברי הכנסת. אני מצטרף להביא בפניכם דברים בלתי-נעימים.

עבדתי בעבודה זו ורכשתי לי שם ואמון מסביב. עבדתי בעבודה מדעית ויש לי שם טוב גם מחוץ לגבולות הונגריה.

לפני 10 שנים ניסיתי לבוא ארצה, יש בידי מסמך על כך, אולם לצערי, לא הצלחתי. הנה, הצלחתי ועליתי. עכשיו נודע לי שלא יינתן לי לעבוד כאן באותם החנאים שניתנו לי בארץ הפטיסטית.

עבדתי בהונגריה כרופא מוסמך. טפלתי בטיניהם של שחקנים וזמרי אופירה ועוד. היה לי הכל בהונגריה; לא חסר לי מאומה במדינה הפטיסטית, ואילו כאן - הנני מחוסר כל, ואני בן 60 שנה. מטפחתי וכל רכושי נשמדו בהונגריה.

בארץ, אוסרים עלי לעסוק במקצוע בו עבדתי משך 44 שנים. אומרים לי: כל עוד אין לך רסיון - לא תהא לך אפשרות לעבוד כמרפא-טיניים.

הרי כל בעלי המקצועות הפטיסטים מקבלים היחתי עבודה, בין אם הם מהנדסים או טכנאים ועוד ועוד, ואילו לגבי מרפאי-הטיניים קיים קיפוח.

אני מבקש שתינתן לנו האפשרות לעבוד במקצוענו.

היו"ר מ. ארם: אני מודה לכם. ועדת הסירותים תדון על כך וחודיעכם.

ד"ר קרונגולד, עו"ד:

אני מודה לכם על כי נחתם לי האפשרות להופיע בפניכם.

בזמנו, אני טפלתי בחוק הזה, ולכן הרטיחתי לעצמי לבקש להופיע כאן. בשנת 1924/25 טפלתי ביחד עם ד"ר זמורה בחוק זה. מאז שחוק זה יצא בשנת 1925, בזמן ממסלת המנדט, עקבתי אחרי התפתחות העניינים, וחושבני כי אני יכול להעיר אי-אלה הערות.

קראתי את הדיון שהיה בכנסת וזה הניע אותי לפנות ליושב-ראש הוועדה הזו לחת לי האפשרות להופיע כאן. אמרתי כי בעיה זו אינה קלה, ויש לא לשכוח כי אנו ארץ עליה. כל עוד נהיה בעד עליה, נעמוד בפני השאלה - מה לעשות עם האנשים שהיו מומחים בארץ מוצאם כרופאי-סיניים וכמרפאי-סיניים. (בכל הארצות היו שני חוגים אלה. הדבר הזה הולך ונעלם ברוב הארצות. מעמד זה בוטל בפולניה ובגרמניה).

חושבני, כי אל לנו לשכוח שאנו עומדים בפני עליה, ועלינו לדאוג לאנשים אשר אף הם רוצים ליהנות מן החוק. יש להם האפשרות והזכויות לטפל ולעסוק במקצוע ריפויי-סיניים עם הגיעם ארצה. הלכתם - כלומר, אחת, חברי הכנסת - בדרך זו. הבאתם עולים ועליכם להקל עליהם להיקלט במקצועם.

אני יכול להאביע על חוק לתיקון פקודת המספט מ-6.12.56. חוק זה תוקן והחיר לאנשים שלא גמרו אוניברסיטאות ועלו, ושהם בעלי השכלה חיכונית, אבל היו למעלה מ-20 שנה עורכי-דין. אנשים אלה רשאים לקבל את התואר של עורכי-דין. יחד עם זאת מחמירים ברמת המקצוע.

יש להבדיל בין כינוי המקצוע לבין תואר אקדמאי. הנה, כל עורכי-הדין בקראים - עורכי-דין, בין אם גמרו אוניברסיטה ובין אם לא, - כולם מקבלים אותו תואר. הוא הדין אצל הרופאים. החתיקה שלנו היא שריד מימי המנדט. הממסלה המנדטורית לא דגבה ליהודים, ובקרב הערבים לא היה קיים כזה של רופאי-סיניים ומרפאי-סיניים. האנגלים מצאו את הדרך הזו של אפליה בכינוי אותו מקצוע: לאלה קראו "דנטיסטס", ולאלה - רופאי-סיניים. מענין לציין, כי באותה תקופה אנו החבסנו על החוק האנגלי, הוא היה קיים עד 1921. מאז בוטלו שני מעמדות אלה באנגליה. אולם, לגבי ארץ-ישראל, אשר היינו בעיניהם "נטיבס", לא היה איכפת להם. קיימות שתי הסתדרויות המקצוע זה - הסתדרות רופאי-הסיניים והסתדרות מרפאי-הסיניים. זהו המקצוע היהודי אשר קיים בו פיצול כזה.

אני יודע שמתוכנן לדאוג לרמת המקצוע. רמת המקצוע זוהי שאלה של בריאות, והיא צריכה להיות נאה.

צריכה להיות בדיקה קפדנית - ואני טוען כי היא מובטחת בחוק כשם שזה מובטח בחוק בכל מקצוע אחר - אם הוא עסק במקצוע, ואם כן - להעמיד אותו בפני בחינות. השאלה היא, אם הבחינה צריכה להיות פורמלית או לא. לפי דעתי, צריכה להיות בחינה. החוק של רופאי הסיניים, כשם שהחוק של עורכי-הדין קובע עונשים חמורים על כל מעשה שפוגע בבריאות האדם. ולכן צריכה להיות הכנה חמורה במקצוע.

אני רוצה לזלזל באף מלה שנאמרה לגבי אוניברסיטאות וחינוך גבוה. ביהוס לנוער שלנו, רציתי לומר כמה מליים: כל זמן שאין במקצוע זה פקולטה שענו: חנו לנו האפשרות ללמוד בארץ. ואכן המדינה נחנה להם אפשרות זו. צעירים אלה, לא יוכלו לבוא בטענה, לעסוק במקצוע מבלי ללמוד. הוא הדין במקצוע עריכת-הדין.

זה מדריך את מנוחתם של בעלי המקצוע החפשיים לעסוק במקצועם, מטום שיטנם
טנקציות במקרה טעוברים על עבירה פלילית. האם רופא, אשר בידו העודה,
רטאי לנתח בגרון? ודאי אחר רופא יזכור את החוק הפלילי ואת תקודת
הנדיקין האזרחיים והוא יעמוד בפני בעיה קשה מאד במקרה שהוא בעצמו
ינתח; אז הוא יקרא לרופא מומחה לעטות את הניתוח.

מה יש לעשות בעתיד? לפי עניות דעתי, אנחנו
לא נוכל למנוע מאנשים אלה שבאים ארצה, ואשר להם היתה האפשרות לעסוק
במקצוע ריפוי שיניים, למנוע בעדם לעסוק במקצועם בארץ. אחרת, אנו היינו
צריכים לנתח הוראה לקונסוליה שלנו בכל ארץ טסם עלינו, ויהאם רוצים לעלות
אלינו, עליהם לזוחר על זכויות עבודה במקצועם.

אלה שעוליים אלינו, ואשר בארץ מוצאם הנם
בעלי מקצוע מובהקים, האם נמנע בעדם לעסוק במקצועם כאן בארץ?

אני אומר, שאריכה להיות בטיחה. (ב) כל
זמן שיהיה אפליה בכינוי המקצוע, הרי חמיד נעמוד בתחרות זו. אם היינו
בוזקים את חברי הסתדרות רופאי שיניים, אז היינו רוצים כי לאחוז ניכר
אין דיפלומות אקדמאיות.

ד. נצרי:

ראוני להבין נכון את מר קרונגולד. כפי
שהתרשמתי מדברין, הרי אתה בעד זה שאנחנו
נבטל את שני הסוגים עליהם מדובר כאן, אולם מצד שני הבינוחי בסוף דברין,
שאנחנו ניתן לכל אלה האנשים שבאו ארצה אפשרות לעבוד. כיצד אתה מאחד
את שני הדברים יחד: האם נכון הבינוחי, שכל אלה יהיו בטסטוס של
מרפאי-שיניים?

מר קרונגולד, עו"ד:

כל אלה שרוצים לעסוק בריפוי-שיניים, והם
עולים חדשים - לתח אפשרות כזו. ולדוגמה
הבאתי את עורכי-הדין. אם האיש עסק במקצוע - אז ניתן לו את הכינוי
רופא-שיניים.

ט. כפרי:

אתה, מר קרונגולד, הנך איש מעורה בקרב הישוב
ויודע מה נעשה בכל השטחים. והנה, אתה יודע
טרבים בארץ החליפו את המקצוע שלהם, וכולם רוצים לעסוק בזה, ולארץ אין
אפשרות להפעיל את כל בעלי המקצוע, אלא אם היא תהא זקוקה להם.
האם אתה מניח כרצוי שכל מי שבא עד היום,
צריך לטפל בריפוי שיניים? הרי איננו יכולים להגיד לאדם: אם אתה רופא-
שיניים, אל תעלה לארץ.

מר קרונגולד, עו"ד:

בטאלה זו אנחנו נפגשים גם במקצוע שלי - עריכת
דין. אנחנו יודעים שלא כולם, לא כל עורכי-
הדין, וגם אלה שלומדים בארץ - יוכלו להסתדר במקצוע. אין זאת אומרת,
כי אנו רטאים לומר: לך אסור לעסוק במקצוע! זוהי טאלה אחרת לגמרי,
זוהי טאלה של קליטה. בהסתדרות עורכי-הדין, למשל, ישנם כאלה האומרים
שצריך לסגור את המקצוע, ואלה היו אנשים אשר רק אחמול
נלחמו כדי לקבל רשיון לעסוק במקצוע. אנו עומדים על כך שלא לסגור את
המקצוע והחיים יראו אם הם יוכלו להיקלט במקצוע. זוהי טאלה שחלך וחחפתח.
הנה, למשל, שני ילדי הלכו לקבוץ, ואני שמח שלא הלכו אחרי.

יש פה שני מבחנים: הבחינה שהאיש לעמוד בה, ואם האיש ייקלט במקצוע. ישנם עורכי-דין שלא עמדו במקצוע ואכן הם הלכו לפקידות.

אריך להגיד לאנשים העולים: רבותי, אתם עולים לארץ, אבל לא הוכלו לעסוק במקצועכם. אבל אינני מתאר לי שנוכל לומר להם כך. אם כן, אפשרו להם לעסוק במקצועם.

י. ניצני:

יש עולים לארץ, אשר ביניהם ישנם אלפי מורים שאינם מוסמכים. משרד החינוך מקבל אותם לעבודה ומפקיד בידיהם את חינוך ילדינו. הפיקוח שם הוא עצום, ובכל זאת הממשלה עושה רבות על מנת להפוך את המורים האלה להיות מוסמכים. אמרתי, מר קרונגולד, עורכי-דין שעסקו במקצוע בחו"ל, צריכים להיות בעלי הסכלה חינוכית. אבל לפי האינפורמציה שקבלנו כאן, נאמר, כי לחלק גדול אין הסכלה אקדמאית.

רופא סיניי אריך ללמוד 6 שנים ועוד שנה אחת צריך הוא לעשות פרקטיקה. זאת אומרת, שעליו ללמוד יותר מרופא. אם כן, איך אתה יכול לקרב את שני הקצוות כאשר התהום היא כה עמוקה?

מר קרונגולד, עו"ד:

אם אנשי האוניברסיטה ילכו בדרך זו, אזי לא יהיו לנו רופאי סיניים. אני יודע כמה מקרים, שנרשמו ללמוד ריפוי סיניים, הם עוזבים ועוברים ללמוד רפואה אחרת, בטענה: למה ללמוד ריפוי-סיניים כל כך הרבה שנים? לכן אני אומר, לא יהיו לנו רופאי סיניים. האם קיימות נורמות כאלה במדינות אחרות בעולם?

המדע הטכני התקדם - אני מסכים. הטכניקה זוהי שאלה של עבודה יום יום, טאלת חיים.

בקשר למה שנאמר סביב ההסכלה: אפשר להגיד שדורשים הסכלה איזו שהיא. זו שאלה אחרת. אינני גורס זאת. יש בין מרפאי הסיניים אשר אין להם הסכלה של בית-ספר חינוך, אבל יש גם מספר אנשים בין רופאי-הסיניים אשר גם להם אין הסכלה חינוכית.

היו"ר מ. ארם:

אני מודה לך.

כמדומני, אני מחקרבים לסיומה של פרשת מרפאי-הסיניים. אני מציע להפריד בין בעיית העולים החדשים שהם מרפאי-סיניים מוסמכים, לבין אלה שאחרו להגיש את בקשתם במועד.

מר דגן:

אנחנו קבלנו ברצון הצעה בקשר לעולים החדשים. אבל מסתבר, שאם אנו נלך בדרך הנוהל הנדרש, אזי נצטרך זמן של חצי שנה. מצדנו אין פעולה יזומה לחבוע אותם לדין במקרה שהם עוסקים, בינתיים, בעבודתם זו. אולם, כטבא אלינו איזה מתחרה ומודיע לנו על איש בשם פייט, אשר עוסק במקצוע בלי רשיון, אזי מר פייט זה נופל קרבן למקרה כזה. מר פייט נמצא כחדשים בארץ. אנחנו החייצנו אם אפשר למצוא דרך כדי לקצץ את הפרוצדורה, אז נאמר לנו כי ועדת השירותים יכולה לסלב את המלצותיה עם המלצותינו, תגיש אותן לכנסת וכו', ובה אנו נחסוך שלשה חודשים.

ט. יוניצ'מן:

האם אין לכם אפשרות כזו שהאנשים יגשו לבחינה? או אפשרות של מתן רטיון זמני?

מר דגן:

לגבי רופאים אנו יכולים לתת רטיון זמני.

ד"ר מאיר:

לרופא סינייים אנו יכולים לתת רטיון זמני אבל למרפא-סינייים אין לנו אפשרות כזו.

מר דגן:

לגבי העולים החדשים יש בידינו הצעה שעובדה ע"י ד"ר מאיר ומר נאמן - מ"מ היועץ המשפטי שלנו: (1) בקשה שהוגשה חוץ 6 חדשים מיום חוקפו של החוק לחקון פקודת רופאי סינייים (הוראת טעה), חס"ז-1957; ואם היה המבקש עולה, חוץ 6 חדשים מיום עלייתו, תיחשב כאילו הוגשה כחוק.

(2) על אף האמור בטעיף ו(1) לא תתקבל בקשה אדם שהיה חוטב המדינה ואח"כ בהגשת בקשתו לפי החוק שחל בתאריך 8.3.1954, אלא אם הוא בעל הסכלה תיכונית וסיבת איחורו נראית סבירה, כדי הנחת דעתו של המנהל".

בינתיים קבלנו בכל זאת בקשות של אנשים אשר איחורו להגיש במועד. אז יש בידינו הצעה אחרת, אשר מטלבת גם את העולים החדשים, והיא כדלקמן:

"1. פקודת רופאי הסינייים 1945 תחוקן כ"ב: "לאחר טעיף קטן (ה) מטעיף 7 ייווסף טעיף קטן ו' זה: ו(1). בקשה שהוגשה חוץ 6 חדשים מיום חקפו של החוק לחקון פקודת רופאי סינייים (הוראת טעה), חס"ז-1957 תיחשב כאילו הוגשה כחוק.

(2)(2) בקשה שתוגש לאחר המועד כאמור, תיחשב כאילו הוגשה כחוק, בתנאי שתוגש ע"י אדם חוץ 6 חדשים מיום עלייתו למדינת ישראל.

(3) על אף האמור בטעיף ו(1) לא תתקבל בקשה אדם שהיה חוטב המדינה ואח"כ בהגשת בקשתו לפי החוק שחל בתאריך 8.3.1954, אלא אם הוא בעל הסכלה תיכונית וסיבת איחורו נראית סבירה, כדי הנחת דעתו של המנהל".

לגבי העולים החדשים אנו ממליצים ומבקשים שתרחיבו את המלצותיכם כדי שנוסוף 3 חדשים.

מציעה לגבי ההסכלה אנו ממליצים, כי אנו מוכנים שבפועל, הוועדה המייעצת / (במקרה דינאי) יקבלו שחרור של הסכלה תיכונית. אבל לנו חשוב העקרון; אנו מוכיחים את המליצה העלאת הרמה - והכוונה היא לגבי אותו סוג. חשוב שוועדת השירותים תתן את דעתה למה שנאמר ע"י נציגי הפקולטה וכו'.

מר נאמן:

לגבי טעיף (3) אני מוכרח לציין מראש כי לבי אינו שלם עם הטעיף הקטן הזה. הוא יוצר אפליה מסויימת: הטעיף הזה מיצר את הבסיס של טעיף ו(1). זאת אומרת,

בין אלה ישנם ודאי עולים אשר הגיעו באותה תקופה עד 1954, וישנם אנשים שהיו בארץ גם לפני כן, מתקופת המנדט, אבל לגביהם ישנה הכבדה נוספת, בזה שאנו דורשים השכלה תיכונית. אנחנו לא נדרוש את התנאי הזה משלה שהגיעו אחרי 1954, אנחנו נצטרך לשנות את זה, לפי החוק הקודם, הוועדה המייעצת יכולה להמליץ ע"י המנהל, שחוקר 3 תנאים אלה: אם הוא בן 35, אם הוא עסק 15 שנים או פרנסתו היתה כל השנים הללו מריפוי סיניים. כגון יהיה צורך להוסיף "השכלה תיכונית", והוועדה המייעצת תצטרך להוסיף את הפרט הזה.

ד. נצר: קבוצת דינאי תהנה מהעולים החדשים.

אני רוצה להציע לסדר: יש פה צד-תחיקתי פרוצדורלי. לנו לא ברור מה אנחנו יכולים לעשות כוועדת כנסת. היתה הצעה מסוימת של קבוצת חברי כנסת אשר רצו לחקן את חוק מרפאי-הסיניים, והכנסת העבירה את זה כחוק לקריאה ראשונה. אנחנו יכולים להמליץ בפני ועדת הכנסת להעמיד את המלצותינו בכנסת.

(ב) אם אנחנו רטאים להוסיף אותה הצעה, אזי אני מציעה, בלי להיכנס לבירור הזה, שיו"ר הוועדה - מר ארם - יחייץ עם מי שצריך להחייץ בטאלה זו.

בני רוצה שתתייחסו לדברי, שוועדת השירותים הציבוריים תעזור להחטת הענין הזה.

אני מסכמת ואומר: (א) יו"ר הוועדה יבדק אם אנו יכולים להוסיף את הצעה התיקון; (ב) כי הוועדה ממליצה בפני הכנסת; להניח את המלצות על שולחן הכנסת.

להטיל על שני חברי הכנסת ד. נצר ור. הקטין
לברר את הצד הפרוצדורלי של הצעה תיקון
חוק מרפאי הסיניים.

ח ו ח ל ש

הישיבה נבעלה בשעה 11.20